

[Dohrmann]

har afgivet deres stemme i tillid til det, agter at klage til EF-Kommissionen over det, der her foregår – jeg tænker naturligvis på ændringen af rejsegodsbekendtgørelsen.

Ændringen af rejsegodsbekendtgørelsen, som de danske ministre har orienteret EF-Kommissionen om, er i strid med alt, hvad der må betegnes som, jeg havde nær sagt retsopfattelse, men det er nok ikke det helt rigtige udtryk, men i hvert fald i strid med alt, hvad der hidtil er sagt både over for vælgerne og i EF, og derfor kan det naturligvis ikke accepteres, at man behandler folk på den måde, og at man lyver for folk, som tilfældet er.

Efter de udtalelser, der er faldet fra EF-Kommissionen, er jeg sådan set ikke i tvivl om, hvad EF-Kommissionens dom vil blive, nemlig at jeg får medhold i, at det, regeringen foretager nu, strider mod alle de indgåede aftaler. Derved er vi fremme ved, at regeringen ud over at snyde de danske vælgere gør noget andet: den gør sig også utroværdig i EF-sammenhæng. Hvordan skal danske ministre fremover sidde og forhandle om f.eks. 2-døgns reglen? Hvordan kan man overhovedet sidde og forhandle, hvis indtrykket hos modparten er, at de, som man forhandler med, er utroværdige, at man ikke kan stole på dem? Det er nøjagtig det, der er tilfældet her. Derfor kommer man, når man med udenlandske øjne vurderer Danmark i denne sammenhæng, til et meget negativt resultat. Men uanset om det er en borgerlig eller en socialdemokratisk regering, vi har her i landet, tror jeg, at alle danskere ønsker, at den til enhver tid siddende regering udadtil – vi kan have vore små skænderier indadtil – gerne skulle være troværdig. Det mener jeg absolut ikke at regeringen er. Jeg mener, at regeringen har begået tillidsbrud både over for vælgerne, over for EF-Kommissionen og over for vores EF-partnere. Og det er så sandelig ikke noget, vi som danskere skal være stolte af – tværtimod.

Jeg agter som sagt at klage til EF-Kommissionen, og jeg vil anmode om at få et hurtigt svar fra Kommissionen, for jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at noget af det, regeringen her foretager, er et led i den kommende valgkamp: befolkningen skal opfatte det, som om vi her har en handlekraftig regering, der endelig vil gøre noget ved de store grænsehandelsproblemer. Det er selvfølgelig

tiltrængt, men det burde have været gjort på et hæderligt grundlag og ikke på en så utroværdig måde, som der her er tale om.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Af hensyn til den historiske sandhed er jeg nødt til at korrigere hr. Dohrmann. Der blev ikke i forbindelse med folkeafstemningen den 2. oktober 1972 lovet, at skatter og afgifter skulle harmoniseres; det var faktisk det modsatte, tilhængerne lovede os. Det er derfor ikke rigtigt, når hr. Dohrmann siger, at det er svindel og bedrag, og hvad han ellers sagde om disse ting. Det var det modsatte, der skete. Hr. Dohrmann kan for min skyld klage til EF-Kommissionen, så tosset han vil. Skatteministeren skal vide, at SF i denne sag helt undtagelsesvis er bag ham.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes også, der er grund til at tage fat på den farlige myte, som hr. Dohrmann nu åbenbart vil til at føre en kampagne på ude omkring i landet, nemlig at den danske befolkning skulle have fået et løfte om, at skatter og afgifter skulle harmoniseres.

Det, der skete, var, at EF-pakken indeholdt et forslag med en målsætning om, at man skal have denne harmonisering i 1992. I dette forslag stod der – og det blev vedtaget, men det er endnu ikke ratificeret og bliver det forhåbentlig og muligvis heller aldrig – at det kræver enstemmighed at harmonisere skatter og afgifter. Vi fik det højtidelige løfte fra regeringen ved gentagne lejligheder både her i salen og i den offentlige debat, at der ikke fra dansk side ville blive givet nogen som helst indrømmelse vedrørende enstemmighedsprincippet på dette område.

Der vil altså blive bevaret en fuldstændig dansk vetoret også efter 1992 på det område, og det er også understreget i betænkningen fra et flertal af partierne. Det var det løfte, befolkningen fik, og som den til enhver tid siddende regering skal holdes fast på, og det er det, man kan opbygge en kampagne på. Skal man endelig tale om risiko for løftebrud, må det være, hvis man begynder at bøje sig for kravet om at harmonisere skatter og afgifter.